

Με εμφανή στοιχεία παρωδίας

ΑΡΚΕΤΕΣ φορές στους μικρούς και σκοτεινούς χώρους του θεάτρου ένα κυριαρχούσε ο τρόμος. Ο Δράκουλας, τα έργα του Ira Levin, «η Γυναίκα με τα μαύρα», σίγουρα δεν τα θυμήθηκα όλα. Από τα «σοβαρά» θρίλερ μέχρι τις παρωδίες του είδους. Ο Αντρέας Χριστοδουλίδης αγαπάει την ένταση της πλοκής, τους ατμοσφαιρικούς φωτισμούς, τα επιθετικά ξαφνιάσματα του κοινού, τα στυλιστικά παιχνίδια, την υπερβολή της παρωδίας, το μαύρο χιούμορ. Και πού αλλού ο τρόμος και το χιούμορ σμίγουν τόσο περίτεχνα; Μα στην αγγλική λογοτεχνία, βέβαια. Από τα τρομακτικά και αστεία limericks μέχρι τον Ντίκενς, από τον Όσκαρ Ουάιλντ μέχρι την Άγκαθα Κρίστι, παρότι η αναλογία των δύο συστατικών κυμαίνεται σε κάθε περίπτωση.

Η καινούργια παραγωγή του θεάτρου ένα «Sweeney Todd, ο δαιμονικός κουρέας της Fleet Street», βασίζεται σ' ένα λονδρέζικο μύθο του 18ου αιώνα και στη λογοτεχνική του εκδοχή, στο μελόδραμα του 19ου, του George Dibdin- Pitt. Η μετάφραση και η διασκευή του Αντρέα Χριστοδουλίδη αντλεί απ' αυτή την πηγή, οι αναφορές στη γνωστή ταινία δεν γίνονται. Αλλά και χωρίς να της «έχει ζητηθεί», η κινηματογραφική εκδοχή του Tim Burton, βασισμένη στο μιούζικαλ του Steven Sondheim, έλκει το κοινό και φωτίζει με την αίγλη της την παράσταση (μάλλον, επέλεξε λάθος ρήμα που δεν ταιριάζει στα σκούρα χρώματα του είδους).

Ας επικεντρωθούμε όμως στην παράσταση. Ο Αντρέας Χριστοδουλίδης βάζει στόχο να δημιουργήσει στον Άλλο του Χώρο την αισθητική του λαϊκού αναγνώστη, την αισθητική του μελοδράματος. Κάτι που δεν μπορεί να δοθεί σήμερα χωρίς τα εισαγωγικά της παρωδίας, χωρίς το χιουμοριστικό καρύκευμα. Σ' αυτή την παράσταση το κοινό δεν πρέπει να τρομάξει στ' αλήθεια, αλλά να παίξει με τους συντελεστές ένα παιχνίδι τρόμου. Οι δύο γραμμές, του τρόμου και του χιούμορ, πρέπει όχι απλώς να συνυπάρχουν, αλλά να συγχωνευτούν. Να, όπως στην υποκριτική γραμμή που κρατάει η Έρικα Μπεγέτι. Η Κυρία Λόβελ, η συντάριος του δολοφόνου κουρέα, μετατρέπει τα πτώματα που «παράγει» ο συνεταιρισμός τους, σε κρεατόπιτες. Το κάνει μπροστά στα μάτια μας, είναι τρομερά απησυχιστική και απησυχιστικά τρομερή. Και ταυτόχρονα πολύ αστεία (το «ταυτόχρονα» υπογραμμισμένο). Αλλιώς χτίζει τον ρόλο του ο Σωτήρης Μεστώνας. Στην αρχή - ο σκοτεινός εκδικητής των λαϊκών αναγνώσμάτων, ο πονεμένος ρομαντικός ήρωας των μελοδραμάτων, ο μικροαστός Λονδρέζος Μοντεκρίστο, μετά, όταν γεύεται για καλά το αίμα, παραμορφώνεται σε τρομακτικό μεν, αλλά γκροτέσκο. Ωραίες δουλειές, και οι δύο. Δύσκολες και ωραίες.

Τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας σπκάνουν ελαφρότερα βάρη και το χαίρονται. Έτσι, ο Ανδρέας Αραούζος απολαμβάνει τη μεταμφίεσή του, ο Μανώ-

λης Μιχαηλίδης την αμγή κακία του ήρωά του, η Τζούλι Τσόλκα και η Πέννυ Φοινίρη την ομοιότητα των δημιουργημάτων τους με τα αγγλικά λογοτεχνικά/κινηματογραφικά πρότυπα, ο Δημήτρης Δημητρίου και ο Γιώργος Χριστοδούλου τη συμμετοχή τους στο ευφάνταστο δράμα.

Η Μαρία Μαστρίδου και ο Γιώργος Τζωρτζής, ως ζευγάρι νεαρών εραστών, έχουν τη δική τους αποστολή. Δεν έχουν να διακωμωδίσουν το σκοτάδι, αλλά το ακνό φως του μελοδράματος. Ο Αντρέας Χριστοδουλίδης έκανε στη μετάφρασή του το λόγο τους ρομαντικά στομφώδη και προσπάθησε να διανθίσει τη σκηνική τους παρουσία με εμφανή στοιχεία παρωδίας, τα οποία όμως δεν εντάχθηκαν οργανικά από τους δύο ηθοποιούς στο παίξιμό τους. Η επιπρόσθετη επιβάρυνση για τους δύο είναι το γεγονός ότι κάποιες από τις δικές τους σκηνές έχουν να διεκπεραιώσουν τα λιγότερο εντυπωσιακά κομμάτια της πλοκής, σκηνές στις οποίες η ατμοσφαιρικότητα της παράστασης αποδυναμώνεται.

Ένας από τους βασικούς υπεύθυνους για της ατμοσφαιρικότητας είναι ο σκηνογράφος και ενδυματολόγος της παραγωγής Σταύρος

Αντωνόπουλος. Ο καλλιτέχνης που γνωρίζει τον τρόπο να σμίγει το τρομακτικό και το κωμικό στο εικαστικό και το ποιητικό του έργο, ήταν ο κατάλληλος για να φτιάξει τον κύριο χώρο από τη λονδρέζικη ομίχλη και τις αιματηρές επιγραφές, για να ξαφνιάσει με τα αναπάντεχα ανοίγματα των επιμέρους χώρων.

Και σ' αυτή την παράσταση, όπως ήδη σε αρκετές άλλες, συνθέτης της μουσικής ο Γιώργος Κολιάς, έκανε ποιοτική και υφολογικά ξεκάθαρη δουλειά. Σε τρία σημεία της παράστασης (στο σόλο της Τζούλι Τσόλκα, στη σκηνή του χορού μασκέ, στο σύντομο τραγούδι της Μαρίας Μαστρίδου) φάνηκε ότι ο σκηνοθέτης κάπου σκεφτόταν να κάνει την παράσταση «ποιομυζικακή», αλλά δεν το επιχείρησε, ίσως και λόγω της αποφυγής της ομοιότητας με την ταινία.

«Sweeney Todd, ο δαιμονικός κουρέας της Fleet Street». Λαϊκό λονδρέζικο παραμύθι βασισμένο στο μελόδραμα του George Dibdin- Pitt. Μετάφραση/διασκευή/σκηνοθεσία: Αντρέας Χριστοδουλίδης. Σκηνικά/κοστούμια: Σταύρος Αντωνόπουλος. Σύνθεση μουσικής: Γιώργος Κολιάς. Ερμηνεύει: Καίτη Τάνου. Σχεδιασμός φωτισμού: Αντρέας Χριστοδουλίδης, Τζόζεφ Χριστοδουλίδης. Χορογραφίες: Πέννυ Φοινίρη, Τζούλι Τσόλκα. Παίζουν: Γιώργος Τζωρτζής, Σωτήρης Μεστώνας, Πέννυ Φοινίρη, Έρικα Μπεγέτι, Τζούλι Τσόλκα, Δημήτρης Δημητρίου, Μανώλης Μιχαηλίδης, Γιώργος Χριστοδούλου, Ανδρέας Αραούζος, Μαρία Μαστρίδου.

Θέατρο
ΤΗΣ ΝΟΝΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ